

## KAJ NAJ NAREDIM?

**Vedno moramo večji poudarek dati pozitivnim lastnostim otrok.** Lahko naredimo napako, da smo pozorni samo na negativne stvari. Ko stalno kritiziramo in smo namerno ali nenamerno nepravilni, se moramo zavestno potruditi, da to spremenimo. **Pozitiven komentar ima dvojni učinek. Lahko postane razlog, da otroke pohvalimo,** namesto da jih moramo vedno opominjati in oštevati, **preko pohvale pa se jim bomo tudi lažje približali.**

Koristno je, če o svojih otrocih govorimo s kom, ki so jim blizu, npr. stari starši, in **poskusimo pogledati na otroka tudi skozi njihove oči.**

Koristno je tudi, da **si vzamemo čas, da opazujemo otroka, medtem ko spi.** Težko je namreč občutiti negativna čustva poleg otroka, ki mirno spi. **Pomislimo ob tem na njihovo življenje:** kaj jih motivira in osrečuje, kaj pa jih moti in ovira? Kaj bi lahko mi starši še storili, da bi bilo družinsko veselje še večje za vso družino?

Vedno je dobro **načrtovati skupaj z otroki in z njimi deliti svoje občutke.** Včasih so namreč dnevi za vse težki in gremo drug drugemu "na živce".

**Prijazen pozdrav** je preprost, ampak dober način, da **pokažemo veselje nad tem, da živijo z nami.**

**vzgajati**

iz: BRUNO FERRERO, *Il Bollettino Salesiano* - rubrika *Kot don Bosko*

### DON BOSKOVE MISLI ...

»Vsi mladi imajo svoje 'nevarne dneve', tudi vi ste jih imeli! Gorje, če se ne bomo trudili, da jim jih pomagamo preživeti čim hitreje in brez oštevanja.«



Uredništvo: Angelo Santi, bivši salezijanski gojenec

PRENESI OSTALE KARTONČKE  
[www.ilgrandeducatore.com](http://www.ilgrandeducatore.com)

Prevod: Primož Marinko

KARTONČEK

3

RUMENA

serija  
**VZGOJA DRUŽINE PREKO DRUŽINE**

Priloga revije *Educatori di vita*  
[ilgrandeducatore@gmail.com](mailto:ilgrandeducatore@gmail.com)

VZGOJITELJ

# Ko nam OTROCI niso vseč

## NI PRAV, KO SMO POZORNI SAMO NA NJIHOVE SLABOSTI

Vsi starši so gotovo vsaj enkrat v življenju pomislili, da bi bilo bolje, če ne bi imeli otrok. **Mnogi starši so** včasih **razočarani nad otroki** in se jezijo **zaradi njihovega obnašanja**, čeprav to pogosto neradi priznajo.



ANIMED

Neoznačene fotografije in slike so iz Arhiva SDB. Fotografije so naključne in se ne nanašajo na osebe iz besedila.

**P**REDEN bi starši začeli razmišljati, da so otroka vzgojili v slabo osebo, bi se morali vedno vprašati, ali ni mogoče določeno neprimerno vedenje otrok nič drugega kot ena izmed običajnih faz v njegovem razvoju.

Vsaka faza v razvoju otroka zahteva novo učenje in izboljševanje. Normalno je, da so nekatere faze bolj zapletene od drugih, vendar te faze otroci tudi **prerastejo**.

Težave, ki jih občutimo pri otrocih, se pogosto rodijo iz nerealističnih pričakovanj. Tako starši, ki se jezijo, preprosto zahtevajo nemogoče, ko naj bi njihov dveletni otrok dlje časa sedel pri miru za mizo. Prav tako je tudi, ko mislijo, da mi moral z veseljem deliti svoje igrače z drugimi ali ko njihov štiriletnik ne bi smel prekinjati pogovora med odraslimi.

Popolnoma enako je s starši, ki bi radi, da trinajstletna hči ne bi žvečila žvečilnih gumijev ali pa, da ne bi nosila tistih groznih kavbojk, ki so na določenih delih telesa raztrgane.

### Ali naš otrok jasno ve, kaj pričakujemo od njega?

Zelo pogosto otrokom dajemo občutek, da nam njihovo obnašanje ni všeč, vendar **ne povemo jasno, kaj pravzaprav od njih pričakujemo**. Dostikrat pravimo: »Ne smeš tega!«, »Nehaj!« ali pa jim površno prigovarjamo: »Lepo se obnašaj, bodi priden, lepo jej!«

Starejši otroci razumejo, kaj želimo, mlajši pa **včasih potrebujejo bolj natančna navodila**:

»Ne povzdiguje glasu in pusti še tvojemu prijatelju malo, da se igra s tvojim kolesom; med jedjo se ne govori.«

**Mnoge starše pri otrocih moti tisto, kar jih moti pri sebi.** Pri



Arhiv EDV

**Najprej se vprašajmo, ali ni mogoče določeno neprimerno vedenje otroka ena izmed običajnih faz v njegovem razvoju.**

**Otrokom nikoli ne smemo dajati negativnih oznak. Potem se jih bo namreč skoraj nemogoče osvoboditi.**

otrocih opažajo svoje lastne napake. Starši, ki so se vedno borili proti lenobi, nasilju ali strahu, postanejo zaskrbljeni, ko take značilnosti opazijo pri otrocih.

**Ni prav, če otroka nenehno zamenjujemo z nekom drugim, na kogar nas spominja.** Kolikor se otepamo soočenja s svojimi negativnimi lastnostmi,

ki se kažejo tudi v otrocih, tolikor težje se bomo približali nekemu, za katerega se nam zdi, da še posebej spominja na koga izmed ostalih družinskih članov, še posebno če gre za kakšno negativno lastnost.

»Isti je kot stric Alfred!« ali »Trmast je kot njegov oče!« so trditve, ki krivično obsojajo. **Vsak otrok je edinstvena oseba** in če jim pripisujemo lastnosti nekoga drugega, zanikamo njihovo osebno identiteto.

### Otrokom nikoli ne smemo dajati negativnih oznak.

Potem se jih bo namreč skoraj nemogoče osvoboditi. Z besedami in razmišljanjem na način: »Porednej je, lenoba, zguba v matematiki, neroda ...« ali pa »Nesposobno dekle je, neiskrena, prepirljiva, trmoglava ...« razdiramo družinsko harmonijo in oviramo osebnostni razvoj otrok. **Dovolj je, da komu samo pripišemo neko negativno lastnost – ko jo enkrat izrečemo, lahko postane resnična.**

Ko otroci slišijo, da jih imajo starši za nesposobne ali agresivne, začnejo verjeti, da so resnično takšni in se začnejo tako tudi obnašati. »Veš, jaz sem v naši družini ena velika neroda ...« To ne pomeni, da ne **smemo biti kritični do njihovega neprimernega vedenja ali asocialnosti**, moramo pa razlikovati med **pripisovanjem negativnih lastnosti** in normalno **kritično presojo njihovih dejanj**. Otrokom lahko rečemo, da **se obnašajo, kot da bi bili leni, nepremišljeni ali kaj podobnega**, nekaj povsem drugega pa je, če jim rečemo, da leni in neumni tudi so.

**Včasih nam določeno obnašanje otrok ni všeč.**

